

Eenmaal aangekomen word ik naar binnen gereden en mag ik op de beweegbare tafel liggen. Gelukkig mag Snuffie mee en mag ook mijn mama mee naar binnen. Mama moet van verpleger Robin wel een loodschoot om. Ik hoor Robin vertellen tegen mama dat dit is om haar te beschermen tegen de röntgenstralingen. Wat dat is, weet ik niet en ik vind het een veel te moeilijk woord. Papa blijft op de gang wachten en geeft mij nog een kus op mijn voorhoofd en loopt naar de gang. Het apparaat lijkt inderdaad op een donut. Ik vind donuts lekker en jij?

Ik krijg te horen van een andere verpleegster dat ik heel stil op de beweegbare tafel moet blijven liggen en dat deze tafel dan door de ronde opening van de donut wordt geschoven. Het doet geen pijn, maar ik moet wel echt stil blijven liggen. Hoe stiller ik blijf liggen, hoe sneller ik klaar ben en hoe beter de dokter kan zien hoe het met mij gaat. Het maakt wel een raar geluid. Het is alsof iets heel snel langs je oren rijdt, maar dat vind ik niet eng. Snuffie ligt bij me en mama is lekker tegen mij aan het praten. Dat maakt het allemaal minder eng. Na ongeveer tien minuutjes is het klaar en mag ik weer naar mijn kamer.

Ondertussen is het al heel laat geworden en zegt mama dat ik lekker moet gaan slapen. Papa heeft mijn lievelingspyjama meegenomen en deze heb ik aangetrokken. Mama kleedt zich ook om, zodat wij zo samen kunnen gaan slapen, zodra de dokter langs is geweest met de uitslag.

Tien minuten later komt dokter Van de Meer vertellen dat ook de CT-scan geen bijzonderheden heeft laten zien. Omdat ik het niet helemaal begrijp, trek ik een moeilijk gezicht. Gelukkig ziet dokter Van de Meer dit en vertelt zij mij dat alles goed is en dat ik lekker mag gaan slapen. Zo gezegd, zo gedaan. Papa geeft mij nog een dikke kus en zegt: “Morgenochtend kom ik meteen weer naar je toe. Ik zie je morgenochtend, vriendje.” Papa geeft mama een kus en gaat weg. Ik vind het jammer dat papa weggaat, maar gelukkig komt hij morgenochtend weer.

Mama leest mij nog voor uit een leuk kinderboek ‘Sterre het ondeugende geitje’ en kriebelt nog even met haar vingers door mijn haar.